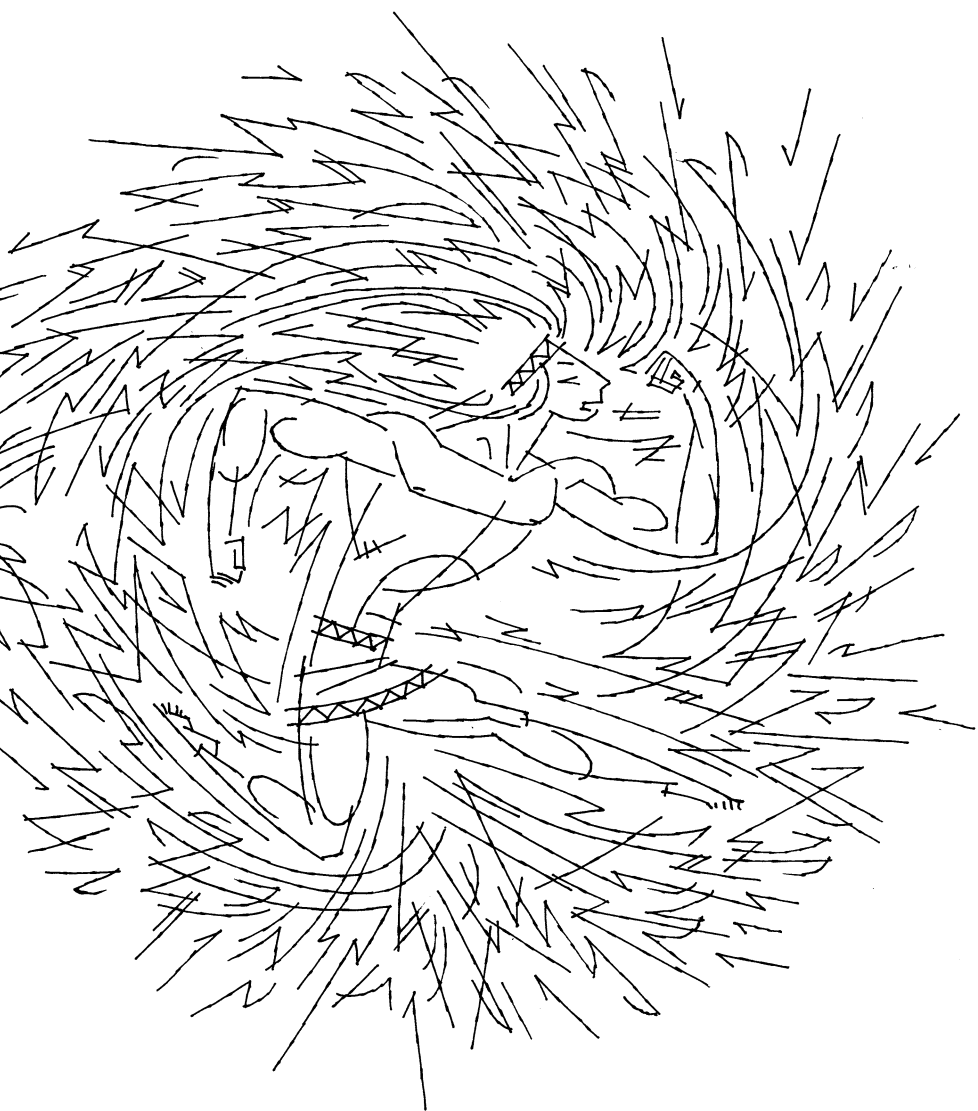

ROMANÇ DEL SOL
I LA LLUNA

El Sol i la Lluna jugaven
a conillets a amagar.
Varen fer sorts,
li tocà al sol pagar.
Diu: «Comptaré fins a deu
i t'aniré a buscar».
Però el Sol és tan lent
a l'hora de comptar,
que s'adorm de seguida
i comença a roncar.
La Lluna, entretant,
no para de jugar:
és la cella d'una princesa,
del seu palau és l'arc;
s'ha amagat molt bé
en el somriure d'un gat,
però ha fugit d'un bot
quan se n'ha anat a caçar.

Redolant per la teulada
ha caigut en un corral,
i a les banyes d'un bou
s'ha tornat a amagar;
brilla tant, fa tanta llum,
que el bou no pot descansar
i l'envia d'una embranzida
lluny, enmig de la mar.
La Lluna està cansada,
el Sol no la va a buscar,
s'adorm entre esponges,
sobre les flors de corall.
El Sol per fi es desperta
i es posa a mirar,
no la veu enlloc
i comença a preguntar.
Cerca, investiga, escorcolla,
però no la pot trobar.
Buscant-la per tot el món
pega voltes sense parar.
Amb una veu molt blanca
la Lluna el va cridant,
per més que corre i corre
mai no el pot encaçar.

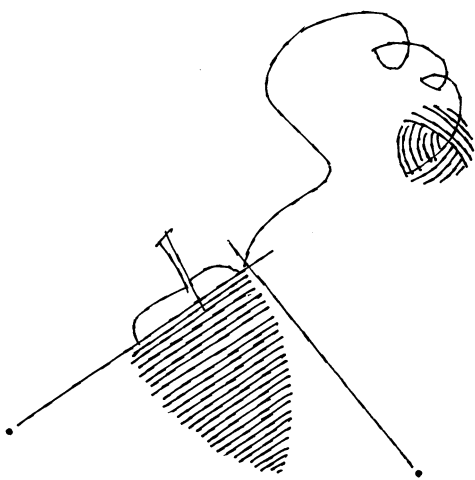
EL SOL DE TARDOR

El sol de tardor
és un sol teixidor.
Com l'aranya, tix
vestits per a les fulles
amb brillants fils d'or.

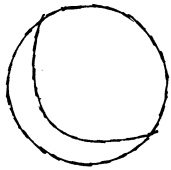
El sol de tardor
és un sol pintor.
Pinta de roig les magranes,
les taronges, del seu color
i les castanyes, de marró.

El sol de tardor
és un sol corredor.
Sempre va fugint,
sempre amb pressa,
espentat pel vent bufador.

El sol de tardor
és un sol vergonyós.
S'amaga entre núvols,
les seues mans ja no calfen
com a l'estiu calorós.

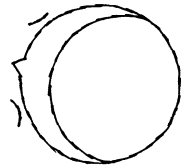
La Lluna és un bumerang que totes les nits torna a les mans de qui el llança.

La Lluna s'assembla al somriure dels xiquets quan dormen.

La Lluna es posa trista quan no escolta cançons o contes.

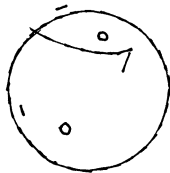
LA LLUNA

La Lluna és l'orella de la nit, sempre àvida d'històries.

(poema dibuixat)

Si la Lluna et mira, tanca els ulls i sospira.

Si la Lluna desapareix, crida-la amb veu dolça i veuràs com, a poc a poc, creix.

